

Quæstionum, Et Resolutionvm Legalium Libri Duo

Quæstionum, Et Resolutionum Legalium Libri Duo - Quorum Prior in duas Partes divisus, continet Resolutiones Beneficiales, Canonicas Et Regulares: Secundus Controversias Civiles determinat

Tonduti, Pierre François de

Lugduni, 1683

Cap. XIX. De requisitis ad probationem simoniæ, nempe tractatu præcedenti: & quod in illius executionem pecunia, vel alia res temporalis data fuerit. Et utrùm possit dari alteri pecunia pro expensis ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-98367](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-98367)

mitti non potest sine autoritate summi Pontificis.

- 4 Electus à summo Pontifice ad aliquod officium, aut ab alio confirmatus, non potest illi renunciare, nisi in manibus ipsius.
- 5 Per acceptationem officij secundi incompatibilis, inducitur tacita renunciatio primi.
- 6 Quæ sit differentia inter postulationem, & electionem.

PROponitur difficultas, utrum Religiosus qui à summo Pontifice deputatus fuit Commissarius generalis missionis ad infideles in remotissimis partibus degentes, possit habere vocem passivam in electione Provincialis, & aliorum officialium sui ordinis, post acceptatam per eum dictam commissionem. In qua resolvendum est, dictum Religiosum non esse capacem vocis passivæ, in dicta congregatione capituli provincialis, pro obtinendis officiis dicti ordinis: quia certum est, dictam commissionem generalem esse omnino incompatibilem cum exercitio officiorum dictæ provincie, utpote requirentem personalem residentiam: adeo ut in nonnullis religiosorum ordinibus constitutum fuerit, tales Commissarios reverri non posse ante decennium completum: ut notavit Mirand. in manual. prelat. regul. part. 2. q. 12. art. 3. in 3. conclus. Qui quidem Commissarii generales habent jurisdictionem ordinariam in religiosos in illis partibus degentes: ut per eund. loc. cit. art. 2. in prima conclus.

3 Quod quidem officium certum est dimitti non posse, aut illi renunciari, sine autoritate ejusdem summi Pontificis qui aliud concessit: ut notatur in cap. admonet 4. & cap. quod in dubiis 8. de renunciat. probat text. in l. Legatus 20. ff. de offic. Presid. & ibi Gloss. & DD. in Clemen. 1. de renunciat. ibi: in cuius manibus cessio erat facienda; Abb. in cap. 2. n. 10. de rescriptis. spoliar. Francisc. Marc. quæst. 626. num. 6. & 629. part. 1.

4 Et hoc non solum procedit, posito quod dictus Commissarius fuerit immediatè deputatus à Sancto Pontifice, verum etiam locum habet, etiam si fuisset electus à R.P. Generali, aut à capitulo: sed tamen per summum Pontificem confirmatus: quia officij renunciatio fieri debet, non in manibus eligentis, sed confirmantis. Bartol. in l. 2. Cod. de defens. civit. Dec. in l. jus dicentis, num. 47. ff. de iurisdic. om. iud. l. more majorum, num. 26. & ibi Jaf. num. 31. ff. cod. tit. Sura. conf. 85. numero 33.

5 Ergo cum per acceptationem officij incompatibilis, inducatur tacita renunciatio dictæ commissionis generalis, non potest dictus R. Pater ad tale officium eligi: cum non sit hic casus electionis, sed postulationis; hoc est, quod non debet eligi, sed à summo Pontifice postulari: cum sit alteri officio alligatus, liberumque non habeat volatum. Postulantes enim non consentiunt in Postulatum, nec illum eligunt; sed petunt gratiosè, ut tollatur vinculum, seu defectus impediens electionem, per eum qui hoc facere potest. Petr. à Biaxio in director. elect. part. 2. cap. 34. num. 3. Et notatur in cap. Et si unanimiter, quod est ultimum, & ibi Gloss. & DD. de postulat. prelat. Ad instar Episcopi, qui alteri Ecclesie jam est alligatus, qui non potest eligi, licet postulari possit à Papa, ut absolvatur ab onere Episcopatus, d. cap. fin. de postulat. prelat. Mirand. d. tom. 2. quæst. 23. artic. 1. conclus. 5. vers. circa septimum.

7 Non potest igitur dictus Religiosus eligi, sed tantum postulari.

Tom. I. Pars I.

CAPUT XIX.

De requisitis ad probationem Simonie, nempe tractatu præcedenti, & quod in illius executionem pecunia, vel alia res temporalis data fuerit. Et utrum possit dari alteri pecunia pro expensis factis circa beneficium, vel ad redimendam vexationem.

SUMMARIVM.

- 1 In Crimine Simonie requiritur exacta & concludens probatio.
- 2 Simonia est difficilis probationis, & probatur ex conjecturis; sed oportet illas conjecturas plene & concludenter probari.
- 3 Ut probetur Simonia, debet constare de duobus, nempe de præcedenti conventionione, & quod pecunia vel res temporalis data fuerit in executionem illius conventionionis.
- 4 In probatione Simonie non admittuntur testes inimici, nec probationes imperfectæ conjunguntur.
- 5 Amplia ut locum habeat in quacunque accusatione criminali, imò etiam de crimine civiliter ageretur.
- 6 Si de Simonia opponeretur per viam exceptionis, sufficerent leviores probationes.
- 7 Pecunia non potest dari pro beneficio, etiam sub prætextu expensarum. An vero dari possit ad redimendam vexationem. Remissive numero 10.
- 8 Pecunia dare potest possessor beneficii ad redimendam injustam vexationem.
- 9 Qui beneficium non possidet, sed illud petit, non potest dare pecuniam, etiam sub prætextu redimende vexationis.

Cum quidam Presbyter in curia Episcopali Cavalicensi fuisset de Simonia accusatus: Respondi de ea non constare; & idcirco accusatore non probante, reum esse absolvendum, l. qui accusare, Cod. de eden. Et maxime quia in crimine Simonie, requiritur exacta & concludens probatio. Felin. in cap. super his, num. 17. de accusat. Rot. decis. 418. num. 4. part. 1. recentior. cum Simonia sit difficilis probationis, cap. per tuas, de Simon. Et licet per conjecturas probetur, illæ tamen debent esse concludentes, & evidentes. Clar. in 5. Simonia, num. 12. Mascard. de probat. concl. 1310. n. 27. Paris. de rescriptis, lib. 1. q. 8. num. 14. talesque conjecturæ debent plenè & concludenter probari. Paris. ibid. num. 15.

In casu proposito, non constabat de requisitis ad probationem Simonie: quia licet reus dixisset extrajudicialiter, se fratri resignantis centum aureos dedisse, pro expensis per eum in lite factis: inter ceteras rationes defensionis hujus rei, hæc erat præcipua, quod non erat probata accusatoris intentio; nisi simul doceret, hæc pecunias, in vim præcedentis resignationis conventionis fuisse expeditas. Farinac. conf. crimin. 75. num. 1. 3. 16. 38. 80. & 83. & passim in toto consilio. Ludovil. decis. 238. num. 10. Rot. decis. 166. num. 2. & 9. part. 2. recentior. Mascard. conclus. 1311. num. 4. 5. & 6. Idem Ludovil. decis. 517. num. 30. & 31.

B 3

Accedebat

- N**on est dubitandum, quin confititio Fel. Re-
cor. Bonifacii VIII. in *cap. periculoso*, de *stat.*
regular. omnino debeat observari, & juxta ipsius
omnes Religioſæ expreſſe vel tacite profeſſe, quo-
cumque nomine nuncupentur, etiam aliàs ad clau-
ſuram minime tenerentur; ad eam nihilominus re-
genda ſint per Episcopos, qui hac in re authori-
tatem & jurisdictionem habent; etiam ſuper monaſti-
is exemptis: cum diſpoſitio illius *cap. periculoso*,
fuerit confirmata in Concilio Trident. *ſeſſ. 25.* de *re-
gular. & monial. cap. 5.* Et per conſtitutionem ſan-
ctæ mem. Pij V. editam anno 1566. 4. Kalend. Junij,
de quibus fuſſe Bonacin. in *tract. de clauſura monial.*
& alij allegati per Barboſ. *ſuper d. Conci. Trident. loc.*
cir. quæ hic non repeto.

cit. quæ hic non repeto.

Sed quia in Gallia plurima sunt monasteria, in quibus clausura non fuit hæcenus observata; fui sæpius interrogatus, utrum Episcopi in Gallia possint cogere moniales ad observantiam clausuræ, non obstant antiqua & immemoriali consuetudine, aut privilegio hujusmodi monasteriorum. In qua questione fui aliquando dubius propter punctile consilium Oldradi 96. incipit, *Nunquid Monachi, ubi movet dubium, utrum Papa possit includere monacham contra suam voluntatem; & pro affirmativa inducit textum in d. cap. periculofo, de stat. regul. lib. 6. †* Sed tamen in contrarium considerat, quod ab initio datur ingresso annus probationis, ut monasterij austeritates experiatur; quæ si sibi non placeant, potest infra illum annum exire: ut in *cap. ad Apostolicam, de regular.* Ergo non videtur, quod contra suam voluntatem, cogi possit ad observantiam regulæ observantiam, nisi fallet sibi datur alius annus, intra quem clausuræ rigorem experiatur; quibus addi potest text. in *cap. infamante, Qui dicit, vel vocen.* In quo constat solemnem professionem emitti posse per feminas, ea conditione ut in deo propria remaneant.

propria remanerent.
Præterea videtur, quod text. in d. cap. periculis
de regulis, in 6. non sit receptus in Gallia; cum ibi
testetur Glof. & Joan. Andr. in d. capit. periculis.
Ubi refertur arrestum Curie Parliamenti contra Ar-
chiepiscopum Burdegalem; unde duo callos retri-
buntur apud Bouchel in summa benefice, in verb. Retri-
gient, pag. mihi v. 38. In quibus religiosi ad strictio-
nem regulam cogi non possunt. † Primus est quan-
do professio fuit limitata ad certam regulę observan-
tiam, veluti si professionem emittens, dicat se pro-
ficisci v.g. Sancti Francisci regulam, eo modo quo
nunc observatur : & eo casu non potest postea ad
strictiorem observantiam cogi: quia actus agnitivus
ultra eorum intentionem operari non possunt, *Lex*
omnis s. ff. de iur. per. l. et limitata causa limitet
producit effectum. in agris s. ff. de acq. ver dom. & super
hoc refert Hostiens. in sum. in tit. de vot. §. unum.
Secundus

C A P U T XX.

An Moniales cogi possint, præsertim in Gal-
lia, ad observationem clausuræ, non ob-
stante consuetudine in contrarium, cu-
jus initij memoria non extat.

S V M M A R I V M.

- 1 Moniales cogenda sunt ad clausura observationem, non obstante qualibet exemptione: & quoad hoc, subijciuntur jurisdictioni Episcopi.
- 2 Virum in Gallia, Episcopi possint cogere Moniales ad clausura observationem, qua tempore professionis ipsarum non observabatur.
- 3 Religiosi non possunt cogi ad austeritatem regulam quam non sunt professi. Distingue ut numero 5. & 6.
- 4 Text. in cap. 1. de stat. regul. lib. 6. non est receptum in Gallia. Sed tamen observanda est illius dispositio, necnon Concilij Tridentini quoad clausuram, & de hoc adest Regia ordinatio, ut num. 7. & 13.